

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
19:27	20:31	21:01
19:12	20:29	21:04
19:22	20:33	21:04

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

ים מעורב סכנה

כמה סכנה טומן בתוכו הים המעורב שאין אדם יכול להינצל ממנו

כח הוויתור

כשאנו שומעים על מהפיכות שחוללו מנהיגים, אנו מתמלאים קנאה והיינו רוצים להיות חתומים על מהלך כזה, אלא שנראה שזה לא לכוחותינו... וכי אנו יכולים להידמות לאותם ענקי הרוח?

כדאי לדעת שלפעמים ניתנות לנו הזדמנויות כאלה, לעשות מהלך אחד – שמשיפיע על כל העולם. לפעמים נותנים לנו רגעי פז שכאלה, בהם אנחנו מכריעים את גורל העולם כולו. מתי זה קורה? כיצד מזהים את הרגעים האלה? מתי ואיך אנחנו יכולים להוביל מהלך משמעותי לבני העולם כולו?

בשעת מריבה. 'אין העולם מתקיים אלא על הבולם פיו בשעת מריבה' – דרשו רבותינו מהפסוק 'תולה ארץ על בלימה'. כן, בורא עולם תולה את העולם כולו על כתפיו של אדם אחד שניצב עכשיו בעת מריבה, ה' מפקיד את גורל כל שוכני תבל בידיו. אם יבלום את פיו בשעת המריבה, אם יחשוק את שפתיו בכוח ולא ישיב, אם יוותר ולא יעמוד על שלו – הוא מקיים את העולם, ברגע הזה – כל מה שקורה בעולם הוא בזכותו!

לא בכדי זוכה הבולם פיו לכה כח, לכזו עוצמה. כי כולנו מכירים את הסיטואציות הללו, בהן מאן דהוא נטפל אלינו, פוגע בנו, מזיק לנו או מעליב אותנו. זה כואב בלב, זה שורף בגשמה, ויש לנו מה לענות לו, ואנחנו יכולים להשיב לו מנה אחת אפייים, ומגיע לו ביושר, אוהו מגיע לו לחטוף...

אבל...

עכשיו שתיקה נדרשת. ודווקא משום שעצירת מלתעות השפתיים דורשת כוחות נפש עצומים, ורק בגלל שהוויתור כרוך במלחמה עזה בעומק הנפש – ניתן שרע עצום: לקיים את העולם ברגע הזה. כן כן, כל מה שקורה בעולם באותו רגע של בלימת הפה, כל מה שמתרחש בעולם ברגעי הוויתור, כל מה שמתפללים, לומדים, מקיימים מצוות וגומלים חסדים בשעה הזו – הכל הכל בזכות גיבור הכח שבלם את פיו, הכל רשום על שמו בטאבו השמימי!

(הרב אשר קובלסקי)

שכולם עושים זה מה שעושים. ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם! רק מי שהוא ירא שמים יש לו שכל! כיון שהוא משתמש בשכלו, עושה מה ששכלו מורה לו! אדם קנאי לאשתו, ושולח אותה לים מעורב! הרי מבואר ברש"י שם שרגלים לדבר שהיא אסורה, וצריך לגרשה.

כמה גזירות על עם ישראל יש מהים המעורב הזה! אלוהיהם של אלו שונא זימה – אמר בלעם לבלק – כשהולכים בחוץ פרוץ זה מביא גזירות כל שכן הים זה נורא ואיום, ואני מקבל קהל ויועד כמה קלקולים וצרות שזה מביא, וכמה בתים זה הורס. זה כמו אותו אדם שלא אכפת לו מוצץ את הזבוב ושותה את הכוס. אדם שולח את אשתו לים מעורב? על עצמן אתה לא יכול לסמוך ואת אשתך אתה שולח? כמו שאמרנו, שתוספות אומר אפילו קלות שבקלות אינה עושה כן!

ואומר הנביא ישעיה (ג) ויאמר ד' יען כי גבה בנות ציון ותלכנה נטויות גרון ומשקרות עינים הלון וטפוף תלכנה וברגליהם תעכסנה... מתוך בחרב יפלו וגבורתך במלחמה: מזה מתים חיילים בגבולות! בכל מקום שאתה מוצא זנות אנדרלמוסיה באה לעולם והורגת טובים ורעים, והטובים נענשים בשביל לכפר על הרעים.

מי ששומר על עם ישראל זה התורה הקדושה ובתי המדרש! המושחתים שונאי התורה, שופטי בג"ץ אוכלי הטריפות, וכל שונאי החרדים – מסכנים את עם ישראל! טראמפ שלח את נציגו לבית המשפט עם בובה ביד, הוא אמר שהבג"ץ והמשפטים עורכים ציד מכשפות, מתעסקים בזוטות שבזוטות, רק כדי לרדוף את הימין. וכל השמאלנים קמו על גלגלים האחוריות ואמרו, זו התערבות פסולה של מדינה אחרת בענייני המדינה. והרי כבר כמה שנים ביידן מימן להם את ההפגנות נגד מדיניות הממשלה – בסכום עתק של שמונה מאות מליון דולר, כמעט מליארד דולר! זה – לא התערבות בענייני המדינה... השמאלנים כולם שקר, כבר עשרות שנים אני אומר שבשעת מבחן הם ימכרו את המדינה כדי להגדיל את עצמם. אני לא יכול לסבול שקר, לא יכול לשמוע סילופים, לשמוע את השמאלנים זה דוחה ממשי.

שנזכה לגאולה השלמה בקרוב ממש אמנ!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

מובא בגמרא (סוף גיטין): היה רבי מאיר אומר – רבי מאיר בעל הנס – כשם שהדעות במאכל כך דעות בנשים – כשם שאין טעם וריח שוה, כך טבע האדם – יש לך אדם שזבוב נופל לתוך כוסו וזורקו ואינו שותהו וזו היא מדת פפוס בן יהודה שהיה נועל בפני אשתו ויוצא. ויש לך אדם שזבוב נופל לתוך כוסו וזורקו ושותהו וזו היא מדת כל אדם שמדברת עם אחיה וקרובה ומניחה. – אמרו באבות אל תרבה שיחה עם האשה שהמרה שיחה עם האשה סופו יורש גהנום – ויש לך אדם שזבוב נופל לתוך תמחויו מוצצו ואוכלו זו היא מדת אדם רע. שרואה אשתו יוצאת וראש פרוע ופרומה משני צדדיה, שאין לה שרולים. ורוחצת עם בני אדם. שואלת הגמרא: עם בני אדם סלקא דעתך? אלא במקום שבני אדם רוחצין ומפרש רש"י שהם כבר יצאו מהרחצה והם לבושים. מדוע לא יתכן שרוחצת עם בני אדם? רש"י מפרש, שאם כן אסורה עליו כי רגלים לדבר שהיא זונה. ותוספות כתבו שבדודאי אין לך אדם אפילו רע ביותר שישתוק על זה, ועוד כתבו תוס' שאפילו קלה שבקלות אינה עושה כן.

כן זה היה בזמן הגמרא, לא היה מצב כזה, אין מידה כזו בבני אדם, עד כדי שפשוט הוא לגמרא שאין אפשרות כזו כלל! רוב הקלקולים רוב הגירושים מתחילים מהים, איך יכול להיות שאנשים מן הישוב מסכימים לדבר כזה? אדם יושב בסלון עם חבר הכי טוב שלו, הוא יתן להכנס לסלון בבגד ים? הוא יזרוק אותה מהחלון. בים – זה בסדר, בבית לא? מה הם עונים "כולם כן" אז מה עם כולם כן? בגלל שכולם עושים לכן תהיה גם אתה בהמה! בצפייה. בשעה עשר עומדים דום. אדם שישן יגיד לחבר שלו תקח את המשרוקית ותשרוק לי ואני יעמוד. כולם צוחקים, למה? אי אפשר לעמוד דום בשעה אחת עשרה? למה דוקא עשרה? אלא שאכן צריך לצחוק על עמידת הדום הזו אלא שאם כולם עושים הוא עושה גם, לא חושבים, לא מבינים, כולם עושים – גם הוא עושה.

באזכרה שהתקיימה בהרצליה, מול כארבע מאות איש אמרתי, לחילונים אין שכל! – אינני פוחד מאיש! – והסברתי את עצמי, אדם חילוני אין לו עמוד שדרה, הוא היה רוצה לחזור בתשובה, להתחזק, אבל הוא מתבייש מאנשים, מה יגידו... הוא לא משתמש בשכל, מי שלא משתמש בשכלו נחשב שאין לו שכל! כולם עושים – גם הוא עושה, לובשים קצר, ובשנה הבאה יותר קצר, לא חושבים רגע איך ראוי להתלבש, איך צריך להתנהג, מה

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגלית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה

להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה

לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, יהודית בת יעל, יהושע בן גאולה

לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

שלולית של ישועה

השתתף גם בחתונה. כל בחורי הישיבה שמעו מהברכות שהתקיימו ונוצר מזה חיזוק גדול. הבחור עצמו קלט איזו טובה עשו עמו מן השמים, והוא הצליח למחול לחבר שלו. באותם רגעים שהיה מהנעלבים ואינם עולבים, פשוט הקפיצו אותו בכמה דרגות. הוא היה כמו גדול בישראל שברכותיו מתקיימות.

הסיפור התפרסם ברבים, אני עצמי סיפרתי אותו לכל החפץ לשמוע, ביניהם רב של קהילה-מורה הוראה. הוא סיפר לי כמה הסיפור השפיע עליו. תקופה לאחר מכן, בערב פסח, הוא קיבל טלפון מאחד מבני קהילתו, יהודי שהיו לו טענות על החלוקה של קמחא דפסחא, הוא לא הבין מדוע נתנו לו מעט כל כך. וכך, בתוך הערב פסח, בין שאלה אחת לשנייה, בין מכירת חמץ אחת לחברתה, בדיוק בתקופה שהרב מתמסר באופן מיוחד לבני קהילתו, הן ברוחניות והן בגשמיות- הוא מקבל קיתון של רותחין. היהודי פשוט הרים את קולו בצעקות, והטיח ברב את כל תכולתו.

הרב סיפר לי אחר כך: "זכרתי את הסיפור שסיפרת לי, ולמרות שהיה לי מה להסביר, שתקתי. נתתי לו לפרוק הכל, ולא אמרתי מילה. סיימתי את הטלפון בכמה מילות הרגעה וזהו. הטלפון הזה היה לי כמו מכה על הפנים, בדיוק בתקופה שאני כל כך מתאמץ בשביל כולם".

הרב סיפר לי שאחרי כמה שעות התברר לו איזו טובה אדירה היתה טמונה בטלפון הזה. כלתו שהתה בחדר לידה, כאשר לפתע נכנסה למצב חרום. התקשרו אל הרב שיתפלל עליה, והוא התפלל שהכל יעבור בשלום. אכן, באורח פלא הכל הסתדר, נולד תינוק בריא ושלם, ולאם ולילד- שלום.

"ואני יודע שהישועה שהגיעה אלינו היא מכח אותו ביזיון שהיה מנת חלקי באותו יום", אמר הרב.

וזה- הגם שלא היה ברבים. עצם השתיקה, ההבלגה, עצם המעמד של להיות מהנעלבים ואינם עולבים, יש בו כח אדיר! אנחנו צריכים להיות מוכנים למצבים כאלו, כי הזדמנויות כאלו אי אפשר להזמין, הן באות בפתע פתאום, אבל אם כשזה קורה זוכרים שהם מתנה גדולה מן השמים- אפשר לפעול גדולות ונצורות.

בעוד כל חבריו יוצאים יחד, בחבורה. הנפילה האיומה שלו היתה רק המכה בפטיש לסבל ולעלבון שהיו היום מנת חלקו.

נעמדתי לידו, ליטפתי אותו, כמה בחורים עדיני נפש חזרו גם כן לישיבה, כשהבעה של חרטה ורחמים על פניהם, אבל הוא לא התייחס אליהם. גם אני לא. אולי היה עלי להעמיד אותם על חומרת העניין, אך למעשה לא שוחחתי איתם כלל וכלל. מעיני היו נתונים רק לבחור הסחוט- תרתי משמע.

אמרתי לו לבחור: "עברת עכשיו חוויה משפילה. זה דבר מאוד מאוד קשה, אני לא מקנא במי שפגע בך ועבר על המלבין פני חברו ברבים, לא מאחל לאף אחד להיות במקום הזה, אבל אתה, שאתה כבר נמצא כאן, תדע לך שזה זמן מאוד מאוד גדול. קיבלת עכשיו רגעים גדולים וחשובים. תחשוב מה אתה רוצה לבקש, שתצליח במבחנים לישיבה גדולה, שיהיה לך חברותא טובה, אם מישהו במשפחה שלכם צריך ישועה, רפואה, זוג שעוד לא נפקד בילדים- תתפלל עליהם. זה זמן גדול".

הבחור המשיך ובכה, הוא היה נסער מאוד, ובכל זאת הקשיב לי.

"יש לי אחות בשידוכים", אמרתי לו, "כבר תקופה ארוכה. תברך אותה שתמצא את הזיווג שלה. יש לי קרובת משפחה מאושפזת בבית חולים. אנא, תברך אותה ברפואה שלמה".

הבחור השתנק, אבל הצליח לעצור, ולברך את האנשים שהזכרתי לפניו לטובה. הוא בירך את אחותי בזיווג הגון ואת קרובת משפחתי ברפואה שלמה.

עמדתי שם עוד קצת, עד שהיה נראה לי שהוא נרגע מעט, והלכתי לדרכי.

יומיים אחר כך עלתה הצעת שידוך הגונה לאחותי, ושבועיים מאז המפגש שלי עם הבחור היא התארסה למזל טוב.

מצבה של קרובת משפחתי שבבית החולים השתפר פלאים. היא שוחררה תוך שבוע, וזמן קצר אחר כך חזרה ללימודים סדירים בבית הספר. הברכות התקיימו באופן מפתיע ובמהירות. לא היה כל ספק שהישועות שראינו בעינינו הן מכח ברכתו של הבחור בעת הביזיון.

חזרתי אל הבחור, סיפרתי לו על הישועות שלנו, הזמנתי אותו לוורט ולאירוסין, והוא

הסיפור שלי התרחש בחורף, שהתברך בגשמים, תודה לא-ל. בשלהי חודש שבט, צעדתי ברחובה של עיר בשעה עשר בלילה, זו השעה שבחורי ישיבה קטנה מסיימים את חוק לימודם והולכים הביתה. קבוצה של כשלושים בחורים יצאה במרוצה מבנין הישיבה קטנה, ואני עברתי על פניהם. משהו בהבעתם של הבחורים ובשיח השקט שלהם, היה נראה לי קצת אחר. מין מתח עמד באוויר. המשכתי ללכת, ופתאום שמעתי צעקה. התברר לי שכל הבחורים חיכו לבחור האחרון שיצא, ואחד מהם שם לו רגל.

הבחור שיצא במרוצה נתקל ברגלו של חברו, והשתטח אפיים ארצה. הוא נפל לתוך שלולית מים עכורה, וספג מכה חזקה מאוד. הוא התרומם לאט, כשהוא נראה נורא: כל החולצה שלו שחורה, נוספת, הפנים שלו רטובות, וטיפות מים ניתזות ממנו. החליפה סחוטה, הכובע מעוקם, כל כולו מזכיר את התיאור של המן שהלך אבל וחפוי ראש, אחרי שזרקו עליו דלי של ספוג'ה.

כל זה- מול שלושים בחורים שעומדים ומסתכלים.

הרגשתי שאני לא מסוגל להכיל את זה. התביישתי בשבילי. ריחמתי עליו, ריחמתי על הבחורים שאין להם מושג איזה עוול הם עשו לחבר שלהם. ריח של סכנה עלה באפי. זהו אירוע רב נפגעים! הבחור האומלל, הבחור שפגע, כל אלה שנתנו יד למעשה הזה, כולם נמצאים בסיכון עכשיו.

הפחד מהדין וחשבון שעושה המעשה יצטרך לתת, הרחמים על הבחור הנפגע לא נתנו לי מנוח. ראיתי שהבחור עלה חזר לבניין הישיבה, והחלטתי: אני נכנס אחרי, לעודד אותו, לתת לו הרגשה שהוא לא לבד, ולנסות לרכך לו את ההשפלה הנוראה שהוא חש.

כשהגעתי לישיבה ראיתי אותו יושב ובוכה בכי מטלטל. זה לא סתם שכתוב על משה רבינו בתיבה שקול בכיוו היה כקול של נער, שהוא יותר מעורר רחמים. תינוק בוכה- זה דבר רגיל, אבל בחור שיושב ובוכה, זה מראה שאתה לא יכול להכיל, ההשפלה שהוא חש היתה כל כך עמוקה.

תבינו, הסיפור הזה הרי לא היה המערכה הראשונה. הבחורים נקמו כאן על איזה מעשה מצידו של הבחור. בהמשך הבנתי שהוא העביר שולחן משיעור אחד לשיעור אחר. איני נכנס לפרטי העניין, ובהחלט יתכן שלא היה צדק עם הבחור, אבל כבר אז, כשראה כמה חבריו כועסים עליו, הוא סבל. הוא יצא אחרון, לבד,

"יש לי אחות בשידוכים כבר תקופה ארוכה, תברך אותה שתמצא את הזיווג שלה..."

תשעת הימים

א. משכנס אב ממעטין בשמחה [תענית כו:] והגמרא מבארת שאם יש לאדם דין ותביעה עם גוי בבית משפט יתחמק מלדון איתו בימים אלו עד לאחר תשעה באב, וטוב להחמיר איפה שאפשר להשתמט מלדון איתו גם ביום עשירי באב, והטעם לכל זה כיוון שבימים אלו יש מזל לא טוב לעם ישראל שהם ימי פורענות, ובזוהר הקדוש (פרשת יתרו דף עח' עמוד ב') כתב שעשו הרשע שולט על חודש תמוז ועל תשעה ימים של חודש אב.

ב. בימים אלו צריך למעט במשא ומתן של שמחה כגון לקנות צרכי חתונה וכדומה, ויש להימנע מלקנות תכשיטים של זהב וכסף, וכן יש להימנע מלבנות בית לנוי ולהרוחה, אולם אם מרחיב את ביתו לצורך מגורים לו ולמשפחתו מותר, וכן מותר לקנות רהיטים חדשים הנחוצים לו להשתמש בהם.

ג. אסור לתפור או לסרוג בגדים חדשים מראש חודש אב עד לאחר תשעה באב, אבל מותר לתקן נעל או בגד שנקרעו, וכן כפתור שנפל מן הבגד מותר לתופרו ולהחזירו לבגד.

ד. אף על פי שמיום י"ז בתמוז נוהגים שלא לקנות בגדים חדשים משום שלא מברכים ברכת "שהחיינו", ומיום ראש חודש אב נוהגים שלא לנעול נעלים חדשות, אולם מותר לקנות נעלים חדשות של בד או גומי לצורך תשעה באב, וטוב שינעל את הנעלים זמן מועט קודם תשעה באב כדי שבתשעה באב עצמו לא ילבש אותם חדשות.

ה. האיסור מן הדין לאכול בשר הוא דווקא בסעודת מפסקת (סעודת הצום שלפני תשעה באב), אולם רבותינו הראשונים הביאו כמה מנהגים חלוקים, יש שנהגו שלא לאכול בשר ולא לשתות יין מיום י"ז בתמוז עד תשעה באב (מנהג זה הובא בספר שיבולי הלקט ובאורחות חיים בשם רבינו אשר מלוניל), ויש שנהגו שלא לאכול בשר מראש חודש אב עד לאחר תשעה באב, ויש שנהגו שלא לאכול בשר רק בשבוע שחל בו תשעה באב. כיום המנהג הפשוט בארץ ישראל שלא לאכול בשר מראש חודש אב עד לאחר עשירי באב (וראש חודש עצמו מותר באכילת בשר), ויש כמה שנהגו להקל בבשר עוף, אולם כיום פשוט המנהג שלא לאכול גם בשר עוף אולם דגים מותר לאכול בימים אלו ואין להם דין בשר.

1. נוהגים גם להחמיר שלא לאכול תבשיל

שהתבשל בו בשר או עוף (היינו שאם בישל בשר במרק וכדומה כגון לצורך חולה או קטן, והם אוכלים את הבשר, נוהגים שלא לאכול את המרק משום שהתבשל בו בשר) אולם מותר לבשל בסיר בשרי אפילו שהוא בן יומו (היינו שבישלו בו בשר באותו יום וניקו את הסיר, מותר להשתמש בסיר זה באותו יום לצורך מאכל פרוה).

ז. ילדים קטנים אפילו שהגיעו לגיל חינוך, יולדת בתוך שלושים יום אחר לידתה, חולה שאין בו סכנה, מינקת שאם לא תאכל בשר ישפיע על החלב שלה ויש חשש שיפגע קצת בתינוק, כל אלו מותרים לאכול בשר בימים אלו כיוון שזה רק מנהג (אולם בקטן שהגיע לגיל שנים עשרה ויום אחד טוב להחמיר שלא יאכל בשר בימים אלו).

ח. מי שברך בטעות על בשר בימים אלו ונזכר שבימים אלו אין אוכלים בשר, יטעם קצת מן הבשר כדי שברכתו לא תהיה לבטלה ואין בטעימה זו שום ביטול מנהג ושום שמחה.

ט. בסעודת מצוה כגון ברית מילה, מותר לאכול בשר, וגם כל הקרובים וכל חבריו ואוהביו רשאים גם כן לאכול בשר, אולם סעודה של ליל המילה (ברית יצחק) אין היא נחשבת לסעודת מצוה, ומילה שלא בזמנה אם דחו אותה בכוונה לאחר ראש חודש אב כדי שיוכלו לאכול בשר אין לאכול בשר בסעודה זו, אבל אם מיד שנתרפא התינוק עושים את ברית המילה, אף אחר ראש חודש אב, מותר לאכול בשר בסעודה זו.

י. מי שבירך בטעות על פרי חדש בימי בין המצרים ברכת הנהנין (כגון שבירך בורא פרי העץ), ולפני שטעם ממנו נזכר שהוא פרי חדש שצריך לברך "שהחיינו", אף על פי שעתה ימי בין המצרים יברך "שהחיינו" ולא יפסיד את הברכה.

חינוך ילדים הרב אסף זכריה

הילד לומד אותנו בשקט

הרבה הורים חושבים שחינוך מתחיל ברגע שמדברים עם הילד. אבל האמת היא שחינוך מתחיל הרבה לפני המילים. הילד לומד אותנו בשקט.

מהמבט, מהתגובה, מהאווירה בבית, מהרגעים הקטנים שאנחנו בכלל לא שמים לב אליהם.

לפעמים אבא יושב כמה דקות עם ספר פתוח אחרי יום עמוס.

הילד עובר לידו כאילו לא מתעניין, אבל בפנים משהו נרשם.

הוא רואה שתורה היא לא רק חובה, היא מקום שאבא חוזר אליו.

מקום של עונג לנפש, של חיבור, של משמעות.

והדברים האלה נכנסים ללב הרבה יותר מכל הסברה.

אותו דבר גם ברגעי לחץ.

יש בית שכל מתח קטן הופך מיד לצעקות, עצבים, האשמות.

יש בית שבו אמא עוצרת רגע, נושמת, מדברת אחרת גם כשלא קל. הילד מסתכל.

לא תמיד באותו רגע, לא תמיד עם מילים, אבל הוא לומד.

הוא לומד איך מתמודדים עם קושי.

איך מדברים כשעייפים.

איך מגיבים כשמשוהו לא מסתדר.

ילדים לא לומדים רק מה אנחנו אומרים להם לעשות.

הם לומדים איך החיים נראים אצלנו באמת.

פעם אבא סיפר לי שהבן שלו התחיל פתאום לסדר את הסלון לפני שבת בלי שביקשו ממנו.

האבא היה בטוח שמישהו דיבר איתו בישיבה.

אבל אז הילד אמר לו בשקט

אני תמיד רואה אותך מסדר לכבוד שבת, אני גם רוצה.

זה הכוח של דוגמה אישית.

לא לחץ, לא נאום, לא תוכנית חינוכית.

רק חיים אמיתיים שהילד רואה מהצה.

הרבה פעמים הורים מתייאשים כי הם לא רואים תוצאה מיד.

אבל ילדים קולטים הרבה יותר ממה שנדמה לנו.

גם כשהם נראים עסוקים, גם כשהם שותקים,

אפילו כשהם עושים בדיוק ההפך.

הם רואים איך אבא מדבר לאמא.

איך אמא מגיבה כשקשה לה.

איך מתייחסים לאנשים.

איך נראית שבת בבית.

וכל זה בונה בתוכם עולם שלם של טוב

וזה לוקח זמן.

כי חינוך אמיתי לא בנוי רק על "מה אמרתי לילד היום", אלא על מי שאני לידו לאורך זמן.

כשילד גדל בבית שבו הוא רואה כבוד, רוגע, תפילה, נתינה, אהבת תורה, הוא לא רק שומע ערכים, הוא חי אותם.

ואולי זה הסוד הגדול של חינוך.

הילד לא מחפש הורים מושלמים.

הוא מחפש הורים אמיתיים, כאלה שהוא יכול ללמוד מהם איך נראים חיים טובים.

אסף זכריה | מומחה לסמכות חיובית במשפחה | 054-842-0996

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגסי

איך אפשר לשמוח בבעיות שלי?

במשנה ברכות, ומה שמשמע מהגמרא בפסחים שרק לעתיד יהא כן, הבאור הוא שלעיתיד יהא כן בראיה גמורה, ובמוחשיות טבעית, ובהכרה ברורה כפי שכן תרבה הדעת לעתיד, ואלו היום אכן צריך "לעבד" על כך, ולהתאמץ על כך, אולם בודאי ש"בעבודה" שיתבונן האדם על דרכי ה' שהנן לטובה בודאי גם היום יגיע לכך.

שכן בהתבוננות מעמיקה עם שנון יכול האדם להגיע לתובנה ברורה זו שגם הרע הוא בעצם טוב, וכמשל לאדם שנצרך לנתוח להצלת חייו, אלא שאין אפשרות לנתוח מפני רבוי והעמס של הרופאים בפניות קודמים של מטפלים, ולכן נמסר לו שישלח לו מכתב הביתה לתאריך פנוי לנתוח. אדם זה בסבלו, ממתין יום יום, למה? לכסף? למכונית? לדירה? לנתוח...! מחכה זה בכליון עינים מתי ינתחו אותו, ינתחו פרושו ויתכונן בבשרו ואולי אף בנסור עצמותיו, מחכה בשמחה ובתקווה לטובה. ומדוע? כיון שידוע שבכך תלויה הצלת חייו. וכשמגיע מכתב הזמנה לביתו, כלו שמחה, הנה, הגיע היום שבו יתאפשר לנתח את גופו...

לכן בגלותנו, שרב בני האדם התבוננותם הנה שטחית תקנו ברכה שונה לרע או לטוב, אולם ודאי שבהתבוננות מעמיקה ושנון האמונה אכן גם היום יכול האדם להגיע לשמחה ביסוריו, ואף להודות לה' עליהם כחולה זה שבדאי יודה לרופא על טפולו ואף אם מדבר בנתוח קשה. לעתיד, כשתמלא הארץ דעה את ה', לא נצטרך להתבוננות מעמיקה ולשנון בטובת ותועלת היסורים, שכן אז הכל יהיה ברור, שקוף, ומוכן בטבעיות. והעבדא לכך, שראינו צדיקים וחסידיים, ששמחו ביסוריהם כמוצאי שלל, והיו כאלה אף שבקשום שיבואו עליהם להיותם יודעים את ערכם ותועלתם, שאין כמותם להציל ולהועיל לאדם ולהביאו ליעוד המענג והנצחי.

למאמרים נוספים של הרב יעקב ישראל לוגסי
בקרו באתר ישיבת אור דוד

אמרו חז"ל בגמרא (שבת פ"ח ע"ב):
הנעלבין ואינו עולבין, שומעין חרפתן ואינו משיבין, עושים מאהבה ושמחים ביסורים, עליהם הכתוב אומר: "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו". ועוד אמרו בגמרא (ברכות ס' ע"ב) כשם שחייב אדם לברך על הטובה כן חייב לברך על הרעה ומסיקה הגמרא שיש לקבלם בשמחה, שנאמר (תהילים קא): "חסד ומשפט אשירה" - אם חסד - ואם משפט - אשירה, דהינו שיש לשורר בין בהנהגת חסד ובין בהנהגת משפט.
רואים מהגמרא שיש באפשרות האדם לקבל יסוריו בשמחה, ולברך על הרע כמו שמברכים על הטוב, כלומר בשמחה ובהודאה לה', ולראות ברע כמתנת שמים כמו בטובה.
ולכאורה סותרים הדברים לגמרא בפסחים נ'.

הגמרא שם מקשה על הפסוק "והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", וכי רק ביום ההוא - לעתיד - יהיה ה' אחד ושמו אחד ועתה אינו כן, הלא לעולם ה' אחד ושמו אחד?
ומתרצת הגמרא.

היום אנו מברכים על הטוב - הטוב והמיטיב, ועל הרע - ברוך דין האמת, ולעתיד יברכו רק הטוב והמיטיב.

כלומר, היום אין בכחנו לראות את הרע כמו הטוב, ולכן ברכתם שונה, אולם לעתיד יוכח שאין רע כלל, ויברכו גם על הרע הטוב והמיטיב.
[אכן לעתיד לא יהיה רע, אולם הכונה לעתיד יברכו על הרע שהיה לנו במשך גלותנו - הטוב והמיטיב, לעמת מה שברכנו על הרע בגלותנו דין האמת, כך בארו המפרשים].

מוכח מהגמרא, שהיום בגלותנו אין בנו יכלת לברך על הרע כמו על הטובה, ואלו בגמרא לעיל משמע שיש חובה לברך גם הרע בשמחה כמו על הטובה? התשובה

ברור שיש ביכלת האדם לברך על הרע בשמחה כמו על הטובה, כמובא

תרמו עכשיו

והיו שותפים לפעילות הענפה של מוסדות
"אור דוד" בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א

כל התורם/תורמותינו הקדושים
בבכות בצו אלכא משיחא
יחזק לו בכל מעשה ידיו
ויכא יסודות גדולות
בשמיניות ובמחנות
(יחזק 38:17 הנה"ג זר שליט"א לא יתנא)

מזוזה
מהודרת
בברכה של
הרה"ג דניאל זר שליט"א

בציון של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי זי"א

בתרומה של 12*150

טלית גדול
עם רקמה
בברכה של
הרה"ג דניאל זר שליט"א

בציון של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי זי"א

בתרומה של 12*180

טלית גדול
עם עטרה
בברכה של
הרה"ג דניאל זר שליט"א

בציון של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי זי"א

בתרומה של 12*360

מטבע של
שמירה
קמיע בצורת מטבע עם
שרשרת לשמירה במיוחד מתאונות דרכים

בתרומה של 12*36

בקבוק יין בברכה
לאחר לימוד האידרא מפי
הרה"ג דניאל זר שליט"א
בציון של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי

בתרומה של 12*52

ספר תהילים
יוקרתי מאויר
עם ציורים מרהיבים ונוצרי
נשימה של מלכות וקסברג.

בתרומה של 12*77

ספר תהילים
יוקרתי מעורר
עם פירוש יסוד מלכות
ניתן ב-ג' צבעים חום, ורוד וקדם.

בתרומה של 12*104